

osvětlena dobře na vzdálenost 30 kroků, když poškozený vynořil se ze tmy na vzdálenost nejvýše 15 kroků a vrhl se proti automobilu a když § 10 min. nař. ze dne 28. dubna 1910 nařizuje toliko osvětlení na dostatečnou vzdálenost.

Čís. 5949.

Bylo-li přislíbeno plnění pod podmínkou, že »od podaného již trestního oznámení bude upuštěno«, jde, šlo-li o trestní oznámení pro veřejnoprávní delikt, o podmínku nemožnou, činící slib neplatným.

(Rozh. ze dne 20. dubna 1926, Rv I 263/26.)

Žalující firma domáhala se na žalované zaplacení 18840 Kč, ježto se žalovaná zavázala žalobkyni nahraditi škodu, kterou jí způsobil zpronevěrou manžel žalované. Procesní soud prvního stádia žalobu zamítl, o dovolací soud uznal podle žaloby.

Nejvyšší soud obnovil rozsudek prvního soudu.

Důvody:

Dovolání opřené o důvody §u 503 čís. 3 a 4 c. ř. s., je s hlediska důvodu posléz uvedeného oprávněno. Celé jednání mezi žalující firmou a žalovanou dlužno posuzovati jako jeden celek. Jest nezávažno, zda závazek, který žalovaná na sebe vzala a který jest podkladem žaloby, dlužno právnicky označiti jako závazek spoludlužnický po rozumu §u 1347 obč. zák., či jako závazek rukojmího a plátce po rozumu §u 1357 obč. zák., neboť v tom i onom případě platí to, co dále uvedeno. O svém závazku vydala žalovaná dvě písemná prohlášení, ze dne 24. června 1924 a ze dne 5. července 1924. Kdežto však v prvním prohlášení vyslovuje bezvýhradně ochotu nahraditi žalující firmě škodu, kterou jí její manžel zpronevěrou peněz způsobil a dává do zástavy své domácí zařízení, přejímá ve druhém prohlášení tento závazek jen za předpokladu, »jestliže od dotyčného trestního oznámení bude upuštěno«. Podle skutkových zjištění prvního soudu — převzatých také soudem odvolacím — o průběhu a obsahu vyjednávání mezi stranami a při výkladu úmluvy podle pravidel poctivého styku (§ 914 obč. zák.) nelze dojiti k jinému úsudku, než ke kterému došel první soud, že totiž jediným cílem žalované bylo zachrániti manžela, když snad ne před propuštěním ze služby, tedy aspoň před trestem, že jen k tomuto cíli byla ochotna přiněsti sama oběti a že tudíž převzala závazek za dluh svého manžela jen s podmínkou, že manžela nestihnou za zpronevěru trestní následky, třebaže tuto podmínku výslovně a písemně vyjádřila teprve ve druhém prohlášení. Vždyť jinak nebylo by si možno vysvětliti, proč by žalovaná za svého manžela nahražovala škodu, na níž neměla žádné účasti a žádné viny a proč by dávala do zástavy za dluh manželův jediný svůj majetek, když by vše to manželovi neprospělo. Zda-li žalovaná věděla již při podpisu dotyčných prohlášení, že bylo již trestní oznámení učiněno, či zda-li se jen domnívala, že bylo zahájeno pátrání po pobytu jejího manžela, a

zda-li byla na omylu co do možnosti upuštění od trestního oznámení již učiněného a zda-li byl omyl ten omluvitelným či neomluvitelným, jest pro tento spor lhostejno. Zde stačí, že žalovaná učinila svůj jednostranný závazek (§§ 915, 1347 a 1357 obč. zák.), závislým na dosažení určitého konečného cíle jako na podmínce (§ 901 obč. zák.). Protože však trestní oznámení bylo podle zjištění nižších soudů učiněno na manžela žalované již dne 20. června 1924, tedy před obojím prohlášením — což poškozená firma dobře věděla — a protože trestní oznámení pro veřejnoprávní delikt ani poškozenou firmou zpět vzato býti nemohlo, šlo o odkládací podmínku n e m o ž n o u, která činí celou smlouvu podle §§ 897, 898 a 698 obč. zák. neplatnou. Ale i kdyby žalující firma byla se domnívala, že první prohlášení spolužalované bylo bezvýjimečným, kdežto spolužalovaná je vázala podmínkou upuštění od trestního stíhání, byla by přijala žalující firma prohlášení spolužalované za jiných předpokladů než tato učinila, byl by tu vzájemný nesouhlas vůle a nepřišla by rovněž platná smlouva k místu (§ 869 obč. zák.). Nemůže tedy úmluva, o níž žalobkyně žalobu opřela, býti podkladem pro odsouzení žalované.

Čís. 5950.

Předpisu §u 2 písm. e) zákona ze dne 31. ledna 1922, čís. 40 sb. z. a n. nelze použítí na zápis do seznamu kandidátů advokacie. Provozování zástupčí agendy právní srovnává se s povahou a výkonem advokacie. »Důvěryhodnost« jest míněna vzhledem k obecnstvu, nikoliv k advokátnímu stavu.

(Rozh. ze dne 20. dubna 1926, R II 95/26.)

Žádost Dra. Františka J-a, rady vrchního zemského soudu v. v. a obhájce ve věcech trestních o zápis do seznamu kandidátů advokacie, výbor moravské advokátní komory zamítl. Vrchní zemský soud vyhověl odvolání žadatelově potud, že nevyhověl toho času žádosti.

Nejvyšší soud povolil zápis do seznamu kandidátů advokacie.

Důvody:

§ 30 adv. řádu nevyžaduje k zápisu do seznamu kandidátů advokacie jiných podmínek, než splnění náležitostí vyžadovaných ke vstoupení do praxe soudní. Dlužno tedy sáhnouti až k předpisům o přípuštění do soudní praxe, o němž jedná kromě § 16 a 17 zák. o soud. org., jež podmínky jeho nestanoví, zejména § 4 odstavec třetí téhož zákona, jenž však odkazuje na platné předpisy. Sem patří cis. nař. ze dne 10. října 1854, čís. 262 ř. z. § 1, jež vyžaduje k přijetí právního praktikanta k soudu absolvování právních a státovědeckých studií a složení předepsaných theoretických zkoušek. Nyní na místo toho nastoupil § 6 prvý odstavec zákona ze dne 31. ledna 1922, čís. 40 sb. z. a n., jenž v podstatě stanoví totéž. Ovšem jest dále otázkou, zda i přijetí právního prak-